

gruppe er saa lille, at den stærke Forfremmelse, der finder Sted her indenfor Livgarden, ikke alene burde komme disse 32 faste Underofficerer af Livgarden til gode, men at det vilde være heldigt, at den blev fordelt ligeligt over Fodfolket, det Vaaben, under hvilket Livgarden i Virkeligheden hører. Jeg vil altsaa i Anledning af, at der i § 1 er brugt det Udtryk: Dog „kan“ Livgardens Underofficerer danne en særlig Forfremmelsesgruppe, bede den højtærede Forsvarsminister om at undersøge dette Forhold nærmere, inden det endelig ved kongelig Anordning bliver slaaet fast, at Livgardens faste Underofficerer skal danne en særlig Forfremmelsesgruppe. I øvrigt kan jeg ligesom de foregaaende ærede Talere anbefale de to foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Fremme.

Hammerich: Der er for mig ikke andet at udtale, end at jeg i det hele slutter mig til de Udtalelser, der er kommet fra andre ærede Medlemmer, som har fulgt denne Sag, for de tos Vedkommende som Medlemmer af den Kommission, hvis Stilling til Sagen har dannet Grundlag for det foreliggende Lovforslag. Jeg kan være ganske enig i, at det er naturligt, naar den Kommission, der har været nedsat for at undersøge Forholdene med Hensyn til Uddannelsen af Befalingsmændene, ikke endnu har kunnet afgive sin Betænkning, særlig ikke under de nuværende Forhold, at saa Sagen udskydes og da ikke blot for Hærens, men ogsaa for Søværnets Vedkommende.

Ogsaa det andet Hovedpunkt i Lovforslaget kan jeg slutte mig til. Der er ikke Tvivl om, at en Ulighed opstaar ved, at de tilfældige Forhold kan føre til særlig fyldige Forfremmelser ved nogle Regimenter, medens de virker til Skade for andre, og at det er rigtigt at hæve denne Ulighed ved at lade Forfremmelsen ske vaabenvis. Jeg kan ogsaa til Forskel fra det ærede Medlem, der sidst talte, finde det rigtigt, at man her har undtaget Garden, blandt andet af den Grund, at de, der er særlig interesserede deri, har ønsket, at det skulde ske. Men jeg kan selvfølgelig ikke have noget imod, at dette kan underkastes nøjere Undersøgelse af Ministeren. Jeg finder det ogsaa rigtigt, at denne Undtagelse er sket med Hensyn til det andet, som det samme ærede Medlem kritiserede: at Generalstaben bliver betragtet som delt i to Afdelinger, hvor der

som her er Tale om vaabenvis Forfremmelse. De to Afdelingers Arbejde er saa forskelligt, at man godt kan forstaa Ønskeligheden af, at Forfremmelsen sker for hver af Afdelingerne for sig, særlig naar man som det ærede Medlem mener, at den topografiske Afdeling helt burde udskilles fra Krigsministeriet, thi derved vil man netop komme til det, det ærede Medlem ønsker at undgaa, at der bliver for faa Underofficerer indenfor den Afdeling, der da vil vedblive at være under Krigsministeriet. Det forekommer mig derfor, at naar Forfremmelsen skal ske ikke regimentsvis men korpsvis, er dette ganske naturligt, og der er saa meget mere Grund til nu at følge Lovforslaget, som det synes, at det, som det her er fremsat, er blevet temmelig enstemmigt anbefalet af den Kommission, der er nedsat, og som ikke blot rummer Repræsentanter for de forskellige politiske Partier — her fra Folketinget har Højre vel ingen Repræsentant i den, men vi har faaet oplysende Udtalelser fra to ærede Medlemmer —, men tillige en alsidig Repræsentation af Sagkundskaben.

Der er kun eet Punkt, hvor Lovforslaget, saa vidt man kan se af Motiverne, ikke har faaet enstemmig Tilslutning i Kommissionen. Den højtærede Minister rørte ikke ved det, og heller ikke andre ærede Medlemmer har rørt ved det. Det er dette, at det lægges i Ministerens og ikke i Regimentschefernes Haand at foretage Forfremmelser og Afskedigelser, hvilket er en Ændring af de nu bestaaende Forhold. Man har ikke faaet at vide, hvad Mindretallet har haft at indvende derimod, men jeg kan tænke mig, at det er det, at Ansvaret for disse Forfremmelser og Afskedigelser bør ligge der, hvor det mest indgaaende Kendskab til de vedkommende findes. Men paa den anden Side kan jeg ikke se bedre, end at det er i god Harmoni med hele Loven. Man kunde i hvert Fald ikke som nu lade Regimentscheferne være de afgørende, naar Forfremmelserne sker vaabenvis, og i det Øjeblik man vilde lade Korpscheferne være de afgørende, vilde man komme bort fra det nære Kendskab, der har været Motivet til at lægge Afgørelsen hos Regimentscheferne. Der er imidlertid Grund til at lægge Afgørelsen hos Ministeriet, eftersom det er i god Analogi med, hvad vi i det hele tilstræber i alle Etater: at Afgørelsen af saadanne Spørgsmaal bliver saa ensartet som muligt.

Jeg kan altsaa foreløbig give Lovforslaget min Tilslutning, men kunde ønske